

LITERARNI RADOVI

NATJEČAJ: „Josip Pupačić i ja“

TEMA: „Zvijezda da mi je biti...“

(Josip Pupačić)

Zvijezda da mi je biti...

Zvijezda da mi je biti.

Tamo gore,

Na noćnom nebu

Gdje oblaci zbore.

Ljude bih promatrala s visine

I gledala sve što čine.

A kad se netko izgubi u hladnoj noći,

Moja svjetlost će mu pomoći.

Anamaria Majkus, IV. a

Mentorica: Sabina Petrović, mag. prim. educ.

OŠ Jože Šurana Višnjan

Zvijezda da mi je biti...

Zvijezda da mi je biti,
Da po svemiru mogu letjeti.
Tamo bi me gledali svi,
A među njima možda i ti.
Zvijezda da mi je biti...

Lana Macinić, IV. a

Mentorica: Sabina Petrović, mag. prim. educ.
OŠ Jože Šurana Višnjan

Zvijezda da mi je biti...

Zvjezdica malena to će biti,
i do mjeseca se smjestiti.
Sa Zemlje ljudi će me gledati,
a ja će im puteve obasjavati.

Ako te samoća prati ti samo zatvori oči,
ja će ti pokušati pomoći.
Neka svatko zna,
dobra sam zvjezdica ja.

Matteo Majkus, IV. a

Mentorica: Sabina Petrović, mag. prim. educ.
OŠ Jože Šurana Višnjan

Zvijezda da mi je biti

Zvijezda da mi je biti
Nebom bezbroj
Puta proletjeti...

Zvijezda da mi je biti
Mjesec za ruku
Uhvatiti...

Zvijezda da mi je biti
Djecu noću uspavati
Lijepe priče im pričati...

Zvijezda da mi je biti
U modrom moru
Se ogledati...

Zvijezda da mi je biti
Mornarima put kući
Kazivati...

Ema Zebić, IV. b

Mentorica: Roberta Barić
OŠ Mertojak Split

Zvizda nad morem

Sa moje ponistre vidin naše lipo more . U njemu jema puno lipe ribe , raci i školjke . Uvik kad šetam rivom lipo se čutim . Čutim oni lipi vonj mora . Ne znam kad mi je lipše , po danu ili noći . Po danu kad se u njemu ogleda veliko , žuto sunce ili po noći kad je ponad njega Mjesec i zvizde . Kad padne noć , na nebu zasvitli ijadu zvizda . Sve jedna do druge . Ne znaš koja je lipša i koja jače svitli . Kad je bonaca u moru se ogleda cilo nebo . Pari se da je nebo i gori i doli . Ali uvik nađen jednu koja puno lipo svitli i ja uvik pomislim da je baš to moja zvizda i da baš za mene svitli .
Onda rečen : „ Ono je moja zvizda nad morem!“

Marta Budimir Bekan, IV. b

Mentorica: Roberta Barić

OŠ Mertojak Split

ZVIJEZDA DA MI JE BITI

Zvijezda da mi je biti,
da mogu letjeti.

Da mi je ukrasiti
Sjajan mjesec i svemir.

Da sam zvijezda
mogla bih puno toga.

Samo da sam zvijezda...

Marija Matić, III. A

Mentorica: Marija Pevelić
OŠ „Pavao Belas“

Zvijezda da mi je biti

Zvijezda da mi je biti
da mogu obasjati ovaj jad.

Dati nekome nadu
i spriječiti u svijetu glad.

Zvijezda da mi je biti
svako dijete zaštititi
i obzore neukom proširiti.

Zvijezda da mi je biti
Svojom toplinom
Bolest uništiti
I voljene spojiti.

Da mi je samo
na jedan dan
zvijezda biti...

Loris Pavleković, IV. b

Mentorica: Ankica Suk
OŠ Oroslavje

Zvijezda da mi je biti

Spušta se noć.
Tamno nebo i ja
blistam i sjajim.
Zvijezda da mi je biti
uzela bih sve suze svijeta.
Zamijenila bih
tugu za radost,
plač za veselje,
mržnju za ljubav.
Nebo je moj dom, moja snaga.
Usrećila bih cijeli svijet
samo zvijezda da mi je biti.

Katja Leštek, IV. b

Mentorica: Ankica Šuk
OŠ Oroslavje

Da sam zvijezda

Da sam zvijezda ja
puno toga bih promijenila.
Bolesne bih zdravljem obdarila
a tužnima veselje podarila.
Kada bih visoko na nebu sjala
svako živo biće bih ugrijala.
Djetetu u mrkom mraku
poslala bih svoju najsjajniju zraku.
I kada bih na počinak morala poć
jer već je dan a ne noć,
još jednom bih na brzinu
bacila pogled na taj mir i tišinu.

Nika Benko, IV. b

Mentorica: Ankica Šuk
OŠ Oroslavje

ZVJEZDICA

JA SAM ONO ŠTO NOĆU SJAJI,

I SVE NOĆNE TAJNE TAJI.

MJESECU SAM PRIJATELJICA,

ZOVU ME ZVJEZDICA.

JA VAM SVIJETLIM U TAMU

I ZATO NISTE SAMI.

SVUDA SMO OKO VAS,

ČAK I VI VIDITE NAS!

NIKAMO SE NE KREĆEM,

SAMO STOJIM I NIGDJE NE SLIJEĆEM.

NOĆ MI VOLIMO,

JER GORE SVJETLUCAMO.

MI SMO ČAROBNA SVJETLAŠCA,

VIDI NAS IZ DALJINE I MACA.

SVI NAS ZNAJU NACRTATI

PA ĆEMO IM BOR UKRASITI.

ZVJEZDICA JE SUPER BITI,

JER IZ DALJINE MOŽEŠ SVE VIDJETI.

NITKO NE ZNA KAKO SMO NASTALE

ALI SMO ROĆKAS SUPER PROSLAVILE!

Viktorija Kastmiler, II. razred

Mentorica: knjižničarka Manuela Leskovar, OŠ Galdovo, Sisak

ZVEZDA DA MI JE BITI

Da sam zvezda malo bar,
sake bi noči sjal.

Celi bi svet prešel
i sakom v snove došel.

Sim bi ispunil brdo želja
i zajcima posadil zelja.

Ne bi bile korona virusa
nit v škole iz zadači minusa.

Si bi bili veseli i zdravi
i vredni kak mali mravi.

Škole bi bile pune đaka
kak šenice črljenoga maka.

Eh, zvezda da mi je biti...

Ivan Biljan, II. razred

Mentorica: Kristina Dubravec
Osnovna škola Sveti Petar Orehovec (PŠ Fodrovec),

ZVIJEZDA ČUVALICA

Svake noći prije sna,
pogledam kroz prozor ja.
Vidim jednu malu zvijezdu,
svake noći ona sja.

Volim je gledati.
Kada zvijezdu gledam,
odmah se umirim,
u san utonem.

Uvijek, pa i sada
gledam zvijezdu svoju.
Ona na nebu stoji
i ničeg se ne boji.

Zvijezda moja tamo stoji,
meni draga je.
Vjerno prati me
gdje god bila ja.

Gdje god da ja hodim,
zvijezda na moj prozor dođe.
Jedne noći ja sam otišla,
a zvijezda je ostala.

Zabrinula sam se,
jer uvijek me prati ona.
Pogledam u nebo ja,
vidim zvijezda tamo sja,
ljepše nego ikada.

Reče meni zvjezdica:
Ne brini, uvijek čuvam te.
I kad me ne vidiš,
ja sam tu kraj tebe.
Ja sam tvoja zvijezda čuvalica.

Gabriela Tadić, I. c

Mentorica: Suzana Turković

III. osnovna škola Bjelovar

ZVIJEZDA DA MI JE BITI

Da sam ja zvijezda posjetila bih Mjesec i razgovarala bih s njim.

Osjećala bih se predivno.

Promatrala bih sve planete, a posebno Jupiter.

Provjerila bih ima li života na njemu.

Svratila bih na Zemlju i pomogla ljudima da ne umiru od gladi.

Svima bih dala hranu.

Moju mamu, tatu i brata povela bih na predivna putovanja.

Promijenila bih ljude da ne zagađuju prirodu i svijet.

Da sam ja zvijezda skakala bih po nebu od sreće!

Ja jesam zvijezda.

Ja sam mamina i tatina zvijezda.

Magdalena Nadilo, I. c

Mentorica: Suzana Turković

III. osnovna škola Bjelovar

Zvijezda da mi je biti

Zvijezda da mi je biti...
Sjajna, žuta i daleka,
iza Mjeseca se u jutro kriti,
sa sestricama po nebu letjeti,
neku želju nekome ostvariti...

Osvijetlila bih ljudima put u noći,
putokaz do njihovog doma bih bila.
Darovala bih im mirne snove,
nad njima bdjela i
nebeska prostranstva bih im pokazala.

Od pjesme moje čula bi se jeka,
uspavanke svoj djeci
pjevala bih sretna.
U jutro bila bih snena i daleka,
ipak radosna ,ali pomalo sjetna...

Bepo Radojković, IV. razred

Mentorica: Martina Hrkač
OŠ oca Petra Perice – Makarska (PŠ Promajna)

Zvijezda da mi je biti

Zvijezda da mi je biti
ljude u svojim glijedima
žutim velom bih pokrila .
Sjajila bih im cijelu noć,
u mirne snove da mogu poć,

Cijelo nebo sad je moje
ostvarila sam snove svoje .
Idem u akciju čeka me rad .
Zlatnim sjajem obasjavam sve,
mora, rijeke, šume vodim u sne.

Putujem polako i lako ,
može me vidjeti svatko .
Pogledaj u nebo crno ,
vidjet ćeš da sam
jedno malo zrno .

Jutro se bliži moram poć '
Ne brinite se opet ču vam doć'
Sada idem snivati san ,
sretna sam jer
počinje vaš dan .

Petra Ivandić, IV. razred

Mentorica: Martina Hrkač Razred
OŠ oca Petra Perice –Makarska (PŠ Promajna)

Da bi moga bit zvizda

Da bi moga bit zvizda
bija bi ka ona mala

i bija bi visoko na nebu povr svojega doma.
Gleda bi svoju familiju i prijatelje
i volija bi da mi netko iz familije reče:
Ovo je moja mala zvizda.

Marko Radnić, III.b

Mentorica: Sanja Štrk, mag. prim. educ.
OŠ Vjekoslava Paraća

Zvijezda da mi je biti

Želim zvijezda biti
i nadam se da će mi se želja ostvariti.
Obasjala bih cijeli svijet
i svi bi bili spremni za let.

Želim zvijezda biti
i zajedno se sa zvjezdicama veseliti.
Želim pokraj Mjeseca živjeti
kao mama noću nad djecom bdjeti.

Zvijezda da mi je biti.

Vana Jurec, III.b

Mentorica: učiteljica: Sanja Štrk, mag. prim. educ.
OŠ Vjekoslava Paraća

Zvijezda da mi je biti

Zvijezda da mi je biti,
svijetlio bih
nebom.

Putovao bih svijetom
i bio
visoko.

Mihovil Zoko, II. d

Mentorica: Stanja Renić
Osnovna škola kneza Trpimira

MOLIN TE, ZVIZDO...

Molin te zvizdo moja
ča svaku noć kroz ponistru
oči mi zaklopiš

da sa Zemje skupiš bolesti grube,
suze dičje, sve ča nevaja...
I u svemirsku bužu ji itneš.

Stipe Bartulović, II. b

Mentorica: Katarina Radman
OŠ Bijaći

Zvijezda da mi je biti

Kada sve utihne,
čak i grane breza,
nebo prospe stotine
svojih sjajnih zvijezda.

Jedna po jedna na zemlju siđu
i pletu najljepšu bajkovitu priču.

Oh, da mi je zvijezda biti
i svoj osmijeh nikada ne skriti.

S neba bih promatrala dječju sobu,
kroz prozor trgovine novu robu.

Razgledavala bih galerije, muzeje,
u cvjećarnici pomirisala najljepše orhideje.

Kada bi mjesec zasjao kao zlatno zvono,
mi bismo, zvjezdice, zaplesale kolo.

Oh, da mi je zvijezda biti
i najljepše snove svima krojiti.

Lana Bulić, IV. d

Mentorica: Jagoda Čopac
OŠ „Trstenik“

Zvijezda da mi je biti

Zvijezda da mi je biti,

Večerima planete gledati.

Iznova se noćima buditi,

Jedino oblaku se skrivati.

Europu iz visine vidjeti,

Zemlju noću promatrati.

Danju čvrsto zaspati,

Američku noć doživjeti.

Mihael Barjaktarević, IV. razred

Mentorica: Valentina Grabar

OŠ Ljubešćica

Zvijezda da mi je biti

Zvijezda da mi je biti
sve ljude bih promatrala.
Dobrim ljudima
svoje svjetlo bih pojačala.
Kad zločesti ljudi došli bi
svoje svjetlo bih ugasila.

Zvijezda da mi je biti
ptičicama bih osvijetlila put,
zaigrano i toplo Sunce
bilo bi mi najbolji prijatelj,
a Mjesec gazda ljut.

Zvijezda da mi je biti
prijateljicama zvijezdama
pomagala bih da jače sjaje,
a zvijezdama padalicama
prije dugačkog puta
darovala zagrljaje.

Dugi bih rekla da ćešće izlazi
djecu neka veseli.

Zvijezda da mi je biti
veselila bih se i smješkala.
Život cijeli u sjaju bih
proživjela.

Una Bebek, IV. d

Mentorica: Ines Turk
Osnovna škola „Braća Radić“, Koprivnica

Noćne misli

Da sam jedno od
svjetla s noćnog
neba,
gledali bi me svi.

Stari, mladi, pa čak i
beba.

Brojali bi mene
i moje susjede,
što noću kraj mene sjede.

I dalje mislim
kako je zvijezda biti.

Danju se kriti,
a noću
otkriti.

Mislav Jeronim Žulj, III. b

Mentorica: Katarina Klinčić
OŠ Pavao Belas, Brdovec

Zvijezda da mi je biti

Zvijezda da mi je biti
čista, lijepa i sjajna,
zvijezda da mi je biti to je moja želja tajna.

Zvijezda da mi je biti,
tminu u beskraj svjetla pretvoriti.

Zvijezda da mi je biti,
topljinu i ljubav svima donijeti.

Zvijezda da mi je biti,
sva srca grijati
i svu djecu svijeta nasmijati.

Marija Čosić, III. b

Mentorica: Katarina Klinčić
OŠ Pavao Belas, Brdovec

Jučer sam plovila tvojom rijekom, gledala zvijezde i jablane

Znala sam da će se barem jednom vratiti, zaploviti tvojom rijekom, gledati zvijezde i jablane.

Sve je isto kao onda kad si ovdje bio ti. Orijaška brda čuvaju rijeku. Dno čamca pod mojim nogama lagano podrhtava. Pružam ruku, dotičem glatku površinu vode. Hladna je. Uočavam kamen smješten između dva jablana i zamišljam mladog Josipa Pupačića kako sjedi na njemu, promatra rijeku i diže pogled do zvijezda. Jablani uz rub obale zaranjaju svojim deblima u vodu. Ima ih puno, velikih i još većih. I krošnje im zaranjaju jedne u drugu u nizu. Prate me. Šuškaju krošnje, smiju se. Sjećaju me se kao i zvijezde koje se umivaju u rijeci. Susreli smo se u stihovima, u sanjarenju. Sada se stihovi i stvarnost postali jedno. I ja s njima. Opet sam sretna. Dan je pri kraju, idem kući. Sutra te zovem da ti kažem: „Jučer sam plovila tvojom rijekom, gledala zvijezde i jablane.“ Znaš što još? I ja bih htjela biti zvijezda.

Nina Gavranic, VIII. a

Mentorica: Mladenka Kučić

Osnovna škola Frane Petrića, Cres

Pupačića svatko zavoli

Prilazim brodu. Stojim ispred njega i razmišljam o čaroliji školskih dana. Prijateljica mi govori da se požurim. Ulazim u brod, sjedam na klupicu.

Jedva sam dočekala ovaj dan. Ja osmašica i moj mali maturalac. Oh, ja sam jako uzbudena. Brod kreće. Osjećam blagi povjetarac i miris predivne rijeke Cetine. Slušam pjev ptica i tražim patkice u šašu. Odjednom zaboravim na sve svoje brige. Smjestim se udobno na klupicu i promatram prirodu oko sebe. Pogledam u rub sunca i vidim kako crvenkasto obasjava prekrasno visoko drveće.

Pokušavam što duže gledati tu predivnu prirodu kako bih se tog prizora mogla sjećati zauvijek. U sebi osjećam povezanost svega. I onoga što je bilo pa umišljam da je pjesnik stvarno živ. I tražim ga uokolo pogledom. Shvaćam ovdje i sada zašto Josip Pupačić voli svoj kraj i sjećam se pjesme Zvijezda da mi je biti koju smo učili u školi.

Odjednom čujem glas profesorice koja govori da moramo izaći s broda. Bila sam sretna jer sam posjetila Pupačićev kraj. „A Pupačića svatko zavoli“, rekla je moja razrednica. Nadam se da će se jednoga dana vratiti sve ovo opet doživjeti.

Matea Vujić, VIII. a

Mentorica: Mladenka Kučić

Osnovna škola Frane Petrića, Cres

Da sam zvijezda

Da sam zvijezda na noćnom nebu
Divio bih se ja – baš svemu!
Ali više od svega bio bih sretan
Što jedno dječje lice u mene gleda!
Meni je dječji osmijeh najljepši dar
Od njega sva treperim, u tome je čar!
Ali veselim ja i onog starog djedu
Dok mu baka miluje kosu sijedu!
I druge zvijezde, prijateljice moje,
Na nebu velikom ponosno stoje.
Plešemo i igramo se svaki dan
Dok majčica Zemlja tone u san.
Da sam zvijezda malena ja,
Sretan bih bio svaki dan,
A sad će ipak zasluženo otići spat
Jer žarko će sunce ujutro sjat.

Antonio Šaban, V. razred

Mentorica: Renata Kovačić
OŠ Jesenice, Dugi Rat

Da sam zvijezda

Da sam zvijezda,
sjala bih cijelu noć i cijeli dan.
Svojim sjajom obasjala bih
baš svakoga od Vas.
Ne bi vam trebalo ni svjetlo, ni dan
jer bih po svijetu sipala svoj sjajni prah.
Djeca se tako ne bi bojala mraka.
Gledajuć' u mene, riješila bi se svakog straha.
A roditelji bi mirno spavali znajući,
da na nebu čuvar sam – ja!
Posebna bi mi bila čast,
pasti u pravi čas
i tako ispuniti želju
nekog od Vas!

Marko Gašić, V. razred

Mentorica: Renata Kovačić
OŠ Jesenice, Dugi Rat

Zvijezda

Zvijezda da mi je biti,
nebeskim morem ploviti
s mjesecom bratom šaputati.

Zvijezda da mi je biti,
izgubljenima pute obasjati,
nesretnima tugu ublažiti.

Zvijezda da mi je biti
još ovu noć
pa pred zoru putevima starim
na počinak poć'.

Julija Feher, V. razred

Mentorica: Zdenka Baković
OŠ „Dr. Franjo Tuđman” Beli Manastir

Krijesnice sjajne

na tamnom plaštu neba

koło igraju.

Mihael Čolina, V. razred

Mentorica: Zdenka Baković

OŠ „Dr. Franjo Tuđman” Beli Manastir

Zvijezda da mi je biti

Zamislite jednu sobu, jednu najobičniju dječju sobu. U sobi zamislite namještaj i jedan prozor, jedan najobičniji prozor. Kroz taj običan prozor, vide se kuće, livada i noćno nebo, najobičnije noćno nebo. Jeste? Sada zamislite jednu neobičnu djevojčicu, jednu najneobičniju djevojčicu.

Toj neobičnoj djevojčici dajte neobično ime. Primjerice, moja djevojčica je albino djevojčica imena Rarita. Kada ste zamislili sve što sam rekla, poslušajte moju priču.

Kao i svake večeri, Rarita je gledala zvijezde. „Da mi je zvijezda biti da mogu tamo visoko sjati, bez ikakvih briga.“ Rarita je gledala u zvijezde, divila im se. Oduvijek je voljela zvijezde, oduvijek je željela otići do njih, vidjeti njihovu ljepotu izbliza. Dok je tako gledala zvijezde, očima punim iskrica ljubavi, ljubavi prema zvijezdama, više nije bilo pitanja u Raritinoj glavi.

Nije bilo pitanja poput: „Zašto se mama i tata ponovo svađaju? Zašto ove zime ponovo nije bilo snijega? Zašto je ona tako drugačija od druge djece?“ Tih pitanja više nije bilo, bilo je samo jedno pitanje: „Zašto ne mogu biti zvijezda?“

Erika Pia Besednik, VI. razred

Mentorica: Katarina Kanceljak

Osnovna škola Lijepa naša, Tuhelj

Zvijezda da mi je biti

Kad bih zvijezda bila
ja to ne bih krila
i svoju svjetlost svijetu bih posvetila.

I po danu i po noći
ako gledaš vidjet ćeš me moći
kao zvijezda lebdjela bih nebom
i došla bih u posjet svakom.

Kao zvijezda ja bih živjela
i donijela bih svima puno poklona,
sve bi bilo kao u bajci
živjela bih kao vrapci, vrapci.

Lorena Kolman, VII. razred

Mentorica: Katarina Kanceljak
Osnovna škola Lijepa naša, Tuhelj

Zvijezda da mi je biti

Zvijezda da mi je biti
Danici bih susjeda mogla biti
i po planetima se seliti
i iza mjeseca kriti.
Sebe negdje visoko gledati
po želji se negdje spustiti
i preko noći bliještiti.
Zvijezda da mi je biti
ne bih voljela to skriti.

Ljiljana Cvrtila, VII. razred

Mentorica: Katarina Kanceljak
Osnovna škola Lijepa naša, Tuhelj

Da sam zvijezda

Proljetna noć.
Tišina, mir, spokoj.
Sve je usnulo.
Misli lutaju, bježe...
Kamo?
Gledam... Tražim...
Što bih?
Ne znam!
Nebo prekriveno zvjezdama.
Možda bih željela biti
jedna od njih,
jedna od bezbroj,
malena, a tako velika,
tako lijepa, sjajna, prekrasna.
Možda...
Bih li onda našla sreću?
Bih li našla mir?
Možda...
Da sam zvijezda...

Petra Koprčina, VIII. razred

Mentorica: Martina Tadić, učiteljica
Osnovna škola Trilj (PŠ Grab)

Zvijezda da mi je biti

Zvijezda da mi je biti,
lutati nebom noćnim,
tminu upijati,
sjati svjetlom moćnim.

Zvijezda da mi je biti,
osvijetliti put pastiru i stadu,
nebom putovati,
sjati u selu i gradu.

Zvijezda padalica da mi je biti,
svoje vrijeme na nebu odslužiti,
na zemlju pasti
i čovjeku želju ostvariti.

Lana Bugarin, VIII. razred

Mentorica: Martina Tadić, učiteljica

Osnovna škola Trilj (PŠ Grab)

Zvijezda da mi je biti

Zvijezda da mi je biti,
slatke snove danju bditi,
po noći na nebu sjati,
ljude veseliti i toplinom grijati.

Pomagala bih mjesecu
da osvijetli svaku tamnu noć,
i davala čovjeku znak
da u krevet treba poć.

Rekla bih mu:

„Laka ti noć!“

Anamarija Draganić, VII. b

Mentorica: Tamara Poljak
OŠ Side Košutić Radoboj

ZVIJEZDA DA MI JE BITI

Zvijezda da mi je biti
i po nebu ploviti,
igrati se i slaviti.

Ovaj veliki svijet obasjavati
i vjerovati da će se
ljudi popraviti.

Zvijezda da mi je biti
i da mi je svaki dio svijeta vidjeti.
Da mi se svakom
životinjom poigrati. K

Kad bih zvijezda velika bio,
ne bih sreću svoju krio.
Ljude bih na pravi put vodio
i s njima u kasne noći
kući dolazio.

Da mi je zvijezda biti
i po nebu ploviti,
Igrati se i slaviti.

Mateo Vuković, VII. a

Mentorica: Gorana Babić, prof.
OŠ oca Petra Perice, Makarska

ZVIJEZDA DA MI JE BITI

Zvijezda da mi je biti,

sjala bih na nebu

i gledala bih tebe.

Ne bih se krila,

već bih sve obasjala.

U žutoj haljinici,

mekanoj posteljici,

najljepša bih bila

te bih svemirom plutala.

Zvijezda da mi je biti

mjesecu bih šaptala,

mliječnoj stazi pjevala

i djecu pazila,

noć im mirnu zaželjela.

Zvijezda da mi je biti,

svijet bih proputovala

te bih u Afriku otišla.

Bila bih slobodna,

radišna

i vesela.

Ljubav bih širila i

svijetu mir darovala.

Lara Sokol, VI. razred

Mentorica: Gorana Babić, prof.

OŠ dr. Franje Tuđmana, Brela

ZVIJEZDA DA MI JE BITI

Zvijezda da mi je biti
i po nebu ploviti,
igrati se i slaviti.

Ovaj veliki svijet obasjavati
i vjerovati da će se
ljudi popraviti.

Zvijezda da mi je biti
i da mi je svaki dio svijeta vidjeti.
Da mi se svakom
životinjom poigrati.

Kad bih zvijezda velika bio,
ne bih sreću svoju krio.
Ljude bih na pravi put vodio
i s njima u kasne noći
kući dolazio.

Da mi je zvijezda biti
i po nebu ploviti,
Igrati se i slaviti.

Mateo Vuković, VII. a

Mentorica: Gorana Babić, prof.
OŠ oca Petra Perice, Makarska

ZVIJEZDA DA MI JE BITI

Zvijezda da mi je biti,
sjala bih na nebu
i gledala bih tebe.

Ne bih se krila,
već bih sve obasjala.

U žutoj haljinici,
mekanoj posteljici,
najljepša bih bila
te bih svemirom plutala.

Zvijezda da mi je biti
mjesecu bih šaptala,
mlječnoj stazi pjevala
i djecu pazila,
noć im mirnu zaželjela.

Zvijezda da mi je biti,
svijet bih proputovala
te bih u Afriku otišla.

Bila bih slobodna,
radišna
i vesela.

Ljubav bih širila i
svijetu mir darovala.

Lara Sokol, VI. razred

Mentorica: Gorana Babić, prof.
OŠ dr. Franje Tuđmana, Brela

Beskonačnost

U beskonačnosti svemira
zvijezde mi prekrile pogled.
Gledam ih, promatram.
U ljetnim noćima.

U beskonačnosti svemira
sve se sjaji, sjaji.
Poput bijelih dijamanata
koji nikada neće propasti.

Tibor Rapaić, VIII. razred

Mentorica: Ivona Šiprak
I. osnovna škola Petrinja

SJAJ U OKU

Nebom plove
Male, krhke vlati
Što mi kosu
mrse
Kad s vjetrom
Se njišu.

To su zvijezde.
U sanak ti se
Prsima uvuku.
Čarobne moći
Imaju one,
Radostima sklone.

Zvijezda da mi je biti!
Kupalabih se u
Nepreglednom,
Svjetlucavom
Zviježđu.
Umivala se
Kišnim suzama.
Krojila si haljinu
Od travnate
Svile.

Glazbu bi mi ptice
Šile,
Uspavljjivale
Vile.

Zvijezda da mi je biti!

Skakala bih u

Lokve,

Krala susjedove

Smokve.

Sve ono što nisam,

Bila bih

Tad!

Dok um je moj

Još mlad...

Hajde,

Zašto da ga

Ne iskušam

Sad!?

Gledam vlažnu dolinu.

Ugledam ružu

Među

Bijelim

Brezama.

Bljedunjavi se

Osmijeh

Krije iza

Moga

Lica.

Dok pustinjom

Šetam,

Gdje snatri

Prva
Klica.

A ta klica
Mnoge ima
Čari.
Usjeve ljubavi
Obećava.

Eh,
Da mi je zvijezda biti!
Više suze inju
Ne bih smjela
Liti...

Maria Elizabeta Završki, VII. razred

Mentorica: Renata Budak Lovrić
Osnovna škola Vugrovec-Kašina (Sesvete, Zagreb)

Kad bih samo mogla zasjati na nebu

Kad bih samo mogla
zasjati na nebu.

Moj bi sjaj dopirao daleko,
a za mene bi znao svatko.
Zasjala bih najjače što mogu
tako da svima pokažem svu snagu i ljepotu.
Sve bih ljude gledala s visoka,
pomagala, poticala, slušala, tješila...
štitala bih ih i od mraka.
S ostalim zvijezdama bih se natjecala koja će jače zasjati,
a uz naš bi sjaj mnogi ljudi mogli zaspasti.
Sijala bih za njih sve, snažno i žarko,
samo da olakšam ono što je teško.

Kad bih samo mogla
zasjati na nebu.

Dora Vuković, VIII. razred

Mentorica: Svjetlana Kraljić
Osnovna škola Škurinje Rijeka

MORE POSUTO ZVIJEZDAMA

Sama na obali, na mjesecini ...
Na mirnoj površini ogleda se zvjezdano nebo.
Zove me more da se odmorim da utonem u njegove dubine.
Što li se u njima krije?
Reci mi, more duboko, što to skrivaš, što ne vidi oko?
Postoji li način da se izgubim i s dubinama se suočim?
Kad zvjezdano nebo u tebi se ogleda,
Nije sve tako tamno kako mi izgleda.
Tanka je granica između tuge i sreće.

Koliko simbolike stane u jedno veče.
Biti zvijezda ili riba,
Ploviti dubinama ili počivati u visinama?
Svaka krajnost štetna je.
Postojati na površini sreća je.

Anamarija Alekса, VIII. razred

Mentorica: dr. sc. Ana Marija Zulić, prof.
OSNOVNA ŠKOLA ČAKOVCI

ZVIJEZDA MALA

Noć je pala,
a jedna zvijezda mala
na nebo je stala.

Uz mjesec sada
svijetli kao nikada.
Svi se dive njoj
jer svijetli ko krijesnica roj.

I leti nebom ona
kao tisuće kolona
malih blještavih balona.

Dan se budi,
ustaju polako ljudi.
A zvijezda mala
u svjetlu je nestala.

Ivana Gradiščak, VIII. razred

Mentorica: Valentina Matejak
Osnovna škola Visoko

MOJA ZVIJEZDA

Nebom plavim jedna zvijezda luta.
Kuda? Kamo? Da skrene s puta?
Želje su jedno, a stvarnost nešto drugo.
Noj se ne žuri, vrijeme joj je dugo.

Osvrne se oko sebe lijevo i desno.
Da se uvis diže ili spusti malo niže?
Pitanja puno, odgovora malo,
ni samoj joj nije jasno; pa zar je to i važno?

Zvijezda je i zvijezda će uvijek moja biti,
svoju blistavost i toplinu ne može kriti.
Ona je tu, da put obasjava -
budućnost je moja, proživjet ću je ja.

Sara Plantić, VIII. razred

Mentorica: Valentina Matejak
Osnovna škola Visoko

ZVIJEZDE

Nebo nas gleda sa svih strana
i grli odozgo svakoga dana.

Zvijezde su mu ures noću,
one znaju sve što hoću.

Zvijezde me vode u bespuću tame,
često u meni sreću izmame.

Zvijezde me vide i kada ljubim
i kako zaljubljen glavu gubim.

Zvijezde su tu za tebe i mene,
brิžno čuvaju sve naše uspomene.

One su uvijek naš početak i kraj
i nitko ničim ne može zamijeniti njihov sjaj

Martin Havojić, VIII. razred

Mentorica: Valentina Matejak

Osnovna škola Visoko

Zvijezda da mi je biti

Moje mi srce upravo govori: „... da mi je biti zvijezda bar na jednu noć ...“

Ja kao najmanja, ali najsjajnija zvijezda pojavljujem se prva u sutor mirne večeri. Slušam priče uplašenih duša koje traže sigurnost i umirenje. Prva se pojavljujem samo kako bih mogla slušati priče dvaju usamljenih srdaca i očiju iz kojih vrišti nedostajanje. Te oči koje bi gledale u mene svake večeri, oči iz kojih bi nerijetko potekle suze i udarile poput leda o tvrdnu zemlju i srca koja bi zamislila želju o sreći nježno bih pomilovala svojim sjajem i ulila im tračak nade za ostvarenjem onoga za čime čeznu. Pružam im utjehu i oslonac te tišinu koja je ugodnija od najnježnije glazbe. Ja kao najmanja, ali najsjetljiva zvijezda povezujem u trenu dva usamljena i razdvojena srca, oči koje nestrljivo čekaju vidjeti najljepši osmijeh te ruke koje nestrljivo čekaju jedan snažan i topao zagrljaj. U tihim i svježim noćima čujem promukle glasove dvaju srdaca koja su se smirila i zauzela jedan, na prvi pogled čvrst, ali u suštini nestabilan položaj gledajući u mene i pripovijedajući svoje krvave bitke. Ona su zaljubljena i osjećaju se voljeno zahvaljujući nebu koje ih je spojilo, ali često zamjeraju daljini što ih razdvaja. Čujem s jedne strane kako jedno srce tuguje i govori: „Zašto je daljina tako hladna i mračna pa nas odvaja od nekoga koga volimo?“ S druge strane čujem drugo srce kojemu je u mislima samo jedna osoba vrijedna svih *jedva čekanja*: „Svakome je potrebno da voli i da bude voljen... Ali nedostaje mi prisutnost jedine ljubavi, jedine ljubavi uz koju se srce smiri...“

Ponekad se osjećam tužno i nemoćno samo zato što im ne mogu ostvariti skromne želje, a ljubav je uvijek skromna. Znam što je prava ljubav i sigurna sam da će ta dva srca ubrzo biti svjesna svoje snage, veličine i hrabrosti kojoj je prethodilo iznimno važno i jako strpljenje. Moja uloga zvijezde je da slušam i da budem najbolja u tome. Zanimljivo je što slušam oba srca istodobno. Još je zanimljivije što oba imaju potpuno iste želje, a još bolja stvar je što su me sasvim slučajno proglašila „svojom zvijezdom“. Slušajući ih, otkrivam i razumijem što je zapravo nada. Posebno sam obratila pozornost na tihe riječi jednog srca koje je pjevušilo poznati refren: „Noćas zvijezde padat će, a jedna od njih naša je“. Nježan ton toga plahog glasa i mirnoće kojom je to izrečeno nemoguće je dočarati. Spomenula sam i nadu dvaju srdaca koja je uistinu nevjerojatna i čarobna. Čarobno je slušati nadu koja nadjačava okolnosti. U tim trenutcima osjećaš se počašćeno jer svake večeri možeš osluškivati njihove želje i razmišljanja. Na kraju krajeva, ta dva malena i krhka srca tijekom noći možeš čuvati od snažnih oluja praćenih boli i patnjom. Samo ih čuvaš. Čarobno, nije li?

Magdalena Martinjak, VIII. d

Mentorica: Jelena Ivezic

IV. osnovna škola Bjelovar

Zvijezda da mi je biti

Zvijezda da mi je biti
bila bih nečija nada,
nečije sutra i nečije sada.

Vidjela bih dječja uplakana lica
I bila bih zvijezda padalica.

Zvijezda da mi je biti
s mjesecom bih putovala.
Mjesec bi mi put pokazao
kako ne bih zalutala.

Mana ne bih imala,
sa svih bi strana sjala,
ne bih se morala kriti,
o, zvijezda da mi je biti.

Maja Đurđević, VII. d

Mentorica: Jelena Ivezić
IV. osnovna škola Bjelovar

Zvijezda da mi je biti

Za sve je kriv onaj svemirski brod. Sastavljao sam ga danima i danima, kopao po bijelim sitnim kockicama, uporno, važno, kao da će taj tren osvojiti svemir. Umoran, uplovio sam u svemir... ovaj... san. Brzo, nepropusno odijelo, ogromna kaciga pritiskala mi je nos, nisam shvaćao kako će disati, a kamo li hodati u ogromnom helijskom balonu. Sve kao na traci. Samo su me gurkali. Kreni, sjedni, lijevo, desno, gore. Napokon sam ušao u ogroman avion. Oprostite, video sam natpis svemirski brod potpuno nestvarno, nikad takvo nešto nisam video. Krenuo je. Ni okrenuo se nisam, bili smo već miljama daleko. Eh, zvuk... kao mamina perilica usred noći. I tisuće lampica i gumbova, sve je vrištalo oko mene. Onda je usporio. Pogledao sam kroz maleni prozor, zapravo, virio sam na pola jednog oka, od straha, od uzbudjenja, virio sam u potpunoj nevjericu. Na toj čarobnoj kugli pisalo je zvijezda. Ne, nije to bila sestrina LOL kugla, iako sva u šljokicama, bila je to najljepša kugla ikada. Onda su se vrata mog broda otvorila.

„Što? Sad bih ja trebao izići?? Ma nema šanse! - pomislio sam.

Ali ta sila tjerala me naprijed.

Izlazio sam još uvijek gledajući iza sebe, pogledavajući za što bih se mogao uhvatiti... ne, već sam bliješto od kugle. Bio sam na njoj!

Ja sam bio na zvijezdi. Onoj zvijezdi iz pjesme iz hrvatskog jezika, onoj zvjezdici iz uspavanke mog brata. Tog sam trena svijet video potpuno drugim očima! Malena, planet Zemlja, vodena kugla, potpuno bezazlena i sitna. Ni jednog čovjeka, ni moćnika, ni kralja, ni virusa... samo jedan maleni dio prirode u beskrajnem svemiru. Samo ja i jedna zvijezda, prekrasna i cijelo prostranstvo divnog sjaja oko nas. Zvijezda je zablistala i namignula u trenu kad je netko dolje na malenoj kugli poželio želju. A brod je ponovno otvorio svoja vrata i povukao me unutra.

Mahnuo sam zvijezdi i uz opet isti zvuk našao se u svom krevetu, a majčina perilica upravo je završavala pranje.

Nova sjajna Lego letjelica ponosno je sijala pokraj moje glave, a ja sam se, nekako smiren okrenuo i ponovno utonuo u san.

David Dragojević, V. a

Mentorica: Ana Bučević Romić

Osnovna škola Bol, Split

Zvijezda da mi je biti

Zvijezda da mi je biti
svijetliti u mraku
Obasjavati puteve
na svakom koraku
Zvijezda da mi je biti
svima svjetlost bih dala
Mjesec bi mi pričao
a s Venerom bih pjevala
Kad svi pogledaju u nebo
da visoko sam na modrom gore
smijem se i veselim
svakom pogledu od dolje
I kad ste tužni svi
od bolne ljubavi
nema mjesta predaji
ja ču vam osmijeh vratiti
kad tjeskoba vas obuzme
i umor vas nadvlada
Pogledajte gore ja sam tu
spremna da ispunim svaku želju
da sreća vaša zavlada do beskraja.

Antea Kekez, VIII. razred

Mentorica: Ljubica Bogdanović
OŠ Dr. fra Karlo Balić, Šestanovac

Zvijezda da mi je biti

Zvijezda da mi je biti,
da se mogu među oblakom skriti.

Plavim nebom da plovim ja
i Mjesec da mi poljubac da.

Oh, da mi je zvijezda biti!

Mogao bi mirno sniti.

Borna Hlača Gruevski, V. a

Mentorica: Dolores Maršanić
OŠ Čavle

Zvijezda da mi je biti

Da mi je zvijezda biti,
lebdjela bih svemirom
kroz tužne oblake.

Negdje iznad neba
daleko i visoko.

Kotrljala bih se
iznad mora i jezera,
iznad grada i sela.

Uljepšala bih mračne noći
i tužna jutra.

Osvijetlila bih put
i bila tvoja zvijezda.

Vita Lulić, V. a

Mentorica: Dolores Maršanić
OŠ Čavle

Zvijezda da mi je biti

Zvijezda da mi je biti
i iza mjeseca se kriti.

Svjetlost zvijezde moje,
obasjalo bi nebo u najljepše boje.

Zora kad bi došla
na drugi kraj svijeta zasvijetlit bi pošla.

Filip Cetina, VII. c

Mentorica: Dolores Maršanić
OŠ Čavle

Da mi je biti zvijezda

Da mi je biti zvijezda samo jedne noći,
da me ugledaju nečije oči.

Letio bih povиše Zemlje
i ispunjavao drugima želje.

Svijetlio bih kao svijeća,
samo bi mi svjetlost bila mnogo veća.

Kada bi došao dan,
počeo bi mi san.

Nikada ne bih bio u samoći
jer bi uvijek imao nekoga pored sebe čak i noći.

Mateo Milin, VII. razred

Mentorica: Ana Đokić
Osnovna škola Metel Ožegović Radovan

Zvijezda da mi je biti...

Zvijezda da mi je biti
i nad cijelim svijetom lebdjeti.
Obišla bih cijeli planet
i obasjala cijeli svijet.

Plesala bih nebom svjetlošću svom
i obasjala svaki dom.
Pticama bih bila prijateljica,
a one bi pjesmom veselile dječja lica.

Potoku bih svakom osvijetlila put
da bude poput zlata žut.
Prekinula bih ratove ohole
i učinila da se svi ljudi na svjetu vole.

Zvijezda da mi je biti
nitko ne bi trebao suze liti.
Sijala bih radost svaki dan,
a navečer bih došla u tvoj san.

Ema Fišter, VII. b

Mentorica: Koraljka Parlaj, prof.
Osnovna škola Donja Stubica

Ako mi dopustiš...

Gospode,
ako mi dopustiš zvijezdom biti
samo jedno stoljeće

- ratova nikad više biti neće...

Ako mi ljepotu zvijezde podariš
samo godinu dana

- nestat će boli, suza i rana...

Ako mi svojom zvijezdom nazoveš
tek mjesec kratki

- svi će nam dani postati slatki...

Ako se zvijezdom ja budem zvao
tek tjedan jedan

- svatko će biti jednak vrijeđan...

Ako me odijeneš u zvijezdu
tek kratki jesenji dan

- svakom ču biću ispunit san...

Ako me sjajem zvjezdanim pospeš
u jedan kasni večernji sat

- svaka će mržnja bar kratko stat...

Ako mi oči zvijezama krasиш
i minuta će se u vječnost pretvoriti
- jer svi će na svijetu radosni biti...

Ako se zvjezdicom sjajnom
i sekundu budem zvao
- znat ću da sam čovjek bio,
jer sam dobrotom sjao.

Fabijan Vodinac, VIII. razred

Mentor: Josip Galović, prof.
OŠ „Josip Kozarac“ Slavonski Šamac

Zvijezdom da mi je biti

Zvijezda da mi je biti
da obidem čitav svijet.
Da zavirim u skrivene kutke
najljepšeg pejzaža, pa će mi slika ovog svijeta
biti bar malo draža.

Zvijezda da mi je biti pa da gledam sretne
zaljubljene mlade kako svoju ljubav po
plavom nebu sade.

Da mi je biti zvijezda da pređem livadama
posutih cvijećem i poigram se s noćnim
leptirom,da osvijetlim staze svojim nježnim dodirom.

Da mi je biti zvijezda da obidem sva ptičja
gnijezda,da preletim sve oceane i mora i da
mi ne bude ravna ni najviša gora.

Da mi je biti zvijezda da obasjam tužna lica
barem i na trenutak, da svojom blistavošću
razveselim svaki tmuran kutak.

Da mi je biti zvijezda da obidem sve bolesne
ljude i djecu koju njihove majke ne mogu da ljube.

Da mi je biti zvijezda da nitko nema takvog

sjaja i da ljudskoj sreći nikad nema kraja.

Da mi je biti zvijezda da na oblaku spavam o
lijepoj budućnosti moje domovine sanjam.

Da mi je biti zvijezda da svoj zavičaj krasim,
A tugu u životima drugih ljudi gasim.

Zvijezda da mi je biti da pratim mlade na
njihovu putu, da posmatram zemlju srećom obasutu.

Zvijezda da mi je biti da promijenim ovaj
čudan svijet i da nikad ne završim svoj
predivni let.

Daria Lekić, VII. r.

Mentor: Josip Galović, prof.
OŠ „Josip Kozarac“ Slavonski Šamac

Zvijezda da mi je biti...

Zvijezda da mi je biti,
gore na nebu sijati,
tužnome put obasjati,
svojim ga sjajem očarati,
nasmijati.

Zvijezda da mi je biti,
uplašenom djetetu strah odagnati,
zlo čudovište od njegovog otjerati,
svojim ga sjajem zaštititi,
ljubav mu podariti.

Zvijezda da mi je biti,
svakome svjetlo donijeti,
radošću ga ispuniti,
i njegovo svjetlo postati,
svojim ga sjajem
u život vratiti.

Paola Andrašek, V. razred

Mentorica: Ivana Nogić, knjižničarka
OŠ Breznički Hum

Zvizde

Ka malon, did mi je uvik priča o zvizzdama. Reka mi je da je znati čitat zvizde vridnije, nego svi šoldi ovoga svita. Onda san ja još bija mali pa ga nisan razumija. Porasta san i ja. Bija san sada lipi mladić koji je krenja u život. Moji su govorili da je siromaštvo stvar duha, a da oni nisu siromašni, nego nimaju šoldi. Tako san i ja mora ko i moj čača izučit neki zanat da bi moga sutra živit i imat familiju. Reka san da želin bit ribar ko i moj dida. Tija san plovit moren i vatat ribu. Posta san jedan od bolji ribara u selu. Svakog bi dana donosija u svojoj gajeti par kašeta ribe. U selo su nam došli neki bogatuni iz grada. Bila je s njima jedna lipa divojka. Smeđa kosa i smeđe oči, ko da su je sami andeli doveli. Ali, di bi divojka koja imade sve tila bit s ribaron koji ne imade ništa?! Razmišlja san o tome jednoga dana kad san oša na more pecat i sitija se didovih riči. Govorija je did da i mali ljudi ko mi možemo ostaviti trag u nečijem životu i da uvik tribamo sliditi svoju zvizdu, jer ona će nam obasjati put.

Volilo je moga dida cilo selo pa i nakon smrti uvik su ga se sićali. Krenja san i ja njegovin stopama. Dani su mi prolazili na moru. Kad bi pala noć, nisan moga zaspal jer mi misli nisu dale. Zato san jedne noći sija u gajetu i oša na more. Bija san nasrid mora. Nigdi kopna na vidiku. Leža san tako i gleda u zvizde. Bilo ih je krcato. Pita san se koja je moja zvizda, kome san ja bitan i oče li se mene neko sićat? Oće li se ona divojka sićat kolko san joj pomaga da upozna selo i kolko san je nasmijava?

Dok san ja tako mislja, nisan ni vidija koja se nevera sprema. Krenilo puvat pa počela kiša padat. Spojilo nebo sa zemljom. Proba san se vratit, ali su me valovi izokrićali i nisan više znaput kući. Oblaci mi zvizde sakrili i sustigla me nesrića.

Nosili me vali, a ništa nisan moga učinit. Ujutro san se probudija na nekoj plaži. Gajeta mi je bila malo razbijena, ali san zna da je mogu popraviti. Iša san uz plažu pa zaša malo dublje u nepoznato. Bilo je ko u snu. Svugdi visoka stabla, lipo cviće i sve puno tica. Šeta san, činilo mi se neke dvi ure, kad san vidija jednu kolibu. Oša san malo bliže kolibi da vidin imade li koga unutra. Doša san i pokuca na neka stara drvena vrata koja su bila rapava ko rastova kora.

Otvori mi jedan stari čovik. Bija je isti moj did. Začudija se starac odakle san se stvorija.

Pozva me unutra i da mi isti i piti. Reka mi je da je on tu od svoje četrdesete godine. Oša je da se makne od zla svita. Priča je da nije ima nikog i da mu je život prazan isto kolko i njegovam duša. Onda me upita što je mene dovelo tu. Ja sam mu reka da me nevrime uvatilo i bacilo mene i gajetu na plažu. Stade onda starac i reče da ga pratin. Odveja me do jedne hrpe lišća.

Ispod hrpe je bija brodić sličan mojoj gajeti. Reka mi je da ga mogu uzet, ali ja san zna da mogu popraviti svoju gajetu. Otiša san na plažu da je popravin. Kad san doša, vidija san da mi nema

gajete. Odnila ju je plima. Padala je noć, a ja san lega na plažu. Razmišlja san da bi moga ostat odi i zato san ujutro krenija do starčeve kolibe da mu kažen da će imat novog prijatelja s kojim će moći divanit. Pokuca san na vrata. Niko mi nije otvara. Uša san jer mi je bilo čudno što ne otvara. Kad san uša, vidija san starca kako spokojno leži u krevetu. U ruci je ima smotan komad papira. Uzeja san papir i krenija polako čitat. U pismu je pisalo : „ Pišem ovo, iako ne znam očeš li pročitat. Tija san ti reći da nisan pobiga odi zbog zla svita, već ne imade ja nekog kome bi nešto značija, nekog kome bi ja ostavija trag u životu. Zato san pobiga. Tija san ti reći da ne ostaješ, nego da uzmeš brod i odeš kući. Ne bi tija da završiš ko ja. Kad si ti doša, svatija san da san pogrišija i da u tebi vidin mladoga sebe. Zato, uzmi moj brod i otiđi kući. U škabelinu ti je karta koja će ti pomoći. Fala ti što si ulipša ovom starcu poslidnje trenutke života.“ Odmeta san papir do kraja. Iz njega ispadne zlatni prsten, a na dnu

je pisalo da ga dam osobi koju volim kad on već nije moga. U suzama san uzeja kartu i odvuka brod do plaže. Plovija san cili dan i cilu noć. Ujutro san bija blizu sela. Napokon san vidija rivu. Vidija san da me čača ugleda. Za trenutak je cilo selo bilo isprid rive. Vidija san mater uplakanu. Jadna, nije mogla na nogan stajati. Kad san uša u rivu, niko nije moga virovat. Svi su mislili da san mrtav. Mater i čača su me izgrlili, a najdraži od svega mi je bija poljubac od one lipe divojke. Odma san joj da prsten. Ona ga je uzela i pristala na to da mi bude zvezda pratišta kroz cili moj život.

Ovo pišen sad kad san ostarija. Imaden svoju lipu dicu. Još uvik se sićan svoga dida i onoga starca. Svatija san da san ostavija trag u starčevom životu jer san mu doša ko znak da može učiniti nešto posebno i otići na bolje misto. I starac je ostavija trag u mome životu, jer san shvatija da dobrin djelom i dobrom riči i mali ljudi mogu ostaviti velike tragove u tuđim životima, kao što i najmanja zvezda ostavi velik trag kad padne s neba.

Daniel Pekas, VIII. razred

Mentorica: Lidija Miočić

OŠ Jurja Barakovića Ražanac

ZVIJEZDA DA MI JE BITI

Da je meni zvijezda biti

i živjeti daleko od ljudi,

blistao bih punim sjajem.

Blistao bih toliko sjajno

da se na nebu najviše vidim ja.

Za sve one koji izgubljeno lutaju,

osvijetlio bih mračne puteve

te zablistao još jače i jače...

Matija Lukšić, 8. razred

Mentorica: prof. Iva Živković

Osnovna škola Vis

ZVIJEZDA DA MI JE BITI...

Daleko u plavom, crnom, sivom nebu, negdje među oblacima, kišom, Suncem, među pticama, među gromovima i munjama, među planetima i meteorima, pokraj Mjeseca i Sunca... da mi je imati svoje mjesto. Da mi je biti netko tako svijetao i sjajan. Netko tko će svaku noć obasjavati svjetlošću. Netko koga će djeca pogledati i diviti se njegovu sjaju i ljepoti. Netko malen izdaleka, a velik iz blizine. Netko tko će pratiti Sunce dok ide na počinak i dočekivati Mjesec. Netko tko će

gledati Zemlju iz tako daleke blizine. Netko tko će rastjerivati oblake i zadržati gledati ptice u letu. Onaj koga vidiš noću. Da, baš ta malena svjetlost koju često i ne primijetiš.

Joj, da mi je zvijezda biti. Što bih sve radila, o čemu bih sve sanjala i o čemu bih onda maštala. Svako bih se jutro budila pokraj ostalih zvijezda. Ma, bih li ja uopće spavala? Imala bih toliko pitanja. Sve bih to pitala veliko, žarko, toplo Sunce. Pitala bih ga mogu li se dobacivati loptom s ostalim zvijezdama ili pisati priče svojim kracima po pergamentu od neba, hoću li tada sve zapaliti svojom toplinom, pitala bih ga i spavamo li mi noću, idemo li u školu, o čemu učimo, što pamtim, imamo li sjećanja, družimo li se s ostalim zvijezdama i ako mahnem ljudima, hoće li me vidjeti. Sva bih pitanja riješila kada bih zvijezdom postala. Bila bih velika, sjajna, topla, svjetla zvijezda i živjela bih među oblacima. Tamo bih imala svoje kraljevstvo. Svako bih jutro gledala u kraljevstva ostalih zvijezda, kraljevstva obasjana njihovim sjajem. Pokušala bih zaustaviti svaki meteor koji prijeti Zemlji i svim ostalim planetima. Mahala bih djeci koja me gledaju sa svojih prozora. Svaku bih se noć ušuljala u dječje sobe i darovala im lijepе snove. Razgrnula bih oblake kako ne bi bilo tame. Živjela bih kao zvijezda tamo negdje tako visoko gdje

ljudske oči ne mogu dosegnuti.

Dugo bih sjajila i blistala. Sve dok se ne bih ugasila. Tada bih bila ugašena zvijezda bez sjaja, blistavosti, topline i svjetlosti. No, barem bih znala da je netko dok sam sjala i tamu razgrtala – sanjao da sam njegova zvijezda.

Chiara Canosa, VII. b

Mentorica; Lada Ledić, prof.

OŠ Jure Kaštelana

ZVIJEZDA DA MI JE BITI...

Sjedim na travi s prijateljicom, a razgovaramo o svojim najvećim tajnama koje nikome ne govorimo. Maja je moja prijateljica koja je vrlo znatiželjna. Mlađa je od mene pa me stalno nešto ispituje. Roditelji su otišli prošetati po naselju dok nas dvije gledamo u zanimljivo nebo.

Gledamo u nebo koje je tamnoplave boje i koje je puno zvijezda. Izgledaju kao šljokice na likovnoj kulturi koje su pale na plavi pod. Raspravljamo koja je čija zvijezda i koja je ljepša. U jednom trenutku pojavi se ogromna zvijezda. Ta zvijezda sjaji poput mojih zlatnih naušnica. Toliko je velika kao što je ona koja stoji u mojoj školi u velikom hodniku. Pitala sam Maju bi li ona htjela biti zvijezda. Odgovorila mi je da bi htjela biti slavna pjevačica. Nisam bila na to mislila, ali ona je još mala pa će kasnije shvatiti. Naravno da me Maja pitala bih li i ja htjela biti zvijezda. Odgovorila sam joj da bih htjela biti zvijezda koja bi bila visoko, visoko na nebnu. Ja bih bila zvijezda visoko da mogu gledati sve što rade ljudi. Maja mi je postavila hrpu pitanja. Pitala me što bih ja radila da sam zvijezda. Rekla sam joj da bih bila visoko na plavom nebu i gledala ljude. Bila bih zvijezda pomagačica i čuvarica. Blistala bih odozgo da me svi ljudi vide. Bila bih velika zvijezda koja bi maštala da sve zvijezde imaju jednog čovjeka kojega će paziti. Ljudima bih svijetlila putove. Svaki put kada je tama noću, ja bih došla i rasvjetlila put. Bila bih vladarica u svojoj zvjezdanoj zemlji. Sve bi se zvijezde našle i pričale bi i raspravljale kako pomoći ljudima. Igrala bih se s ostalim zvijezdama. Ljudi bi mislili da su došli izvanzemaljci, ali to bismo se samo mi igrale. Ljudi bi me diljem svijeta mogli gledati. Na tom tamnom nebu koje nema kraja bila bih što više gore i kao Sunce osvjetljavala bih ljudima put. Svaki put kada me netko pogleda, ja bih mu se nasmiješila. Moj bi osmijeh ljudima dao veselje i sreću. Tako bih ispunjavala ljude zadovoljstvom. Svaku bih noć bila pred prozorima bolesne djece i ljudi. Pomogla bih svima kojima treba pomoći. Putovala bih svijetom, ali ne bi me svi mogli vidjeti. Da sam zvijezda, isto bih čuvala ljude kao što nas čuva ova zvijezda. Mogla bih biti na stotinu mjesta. Svi koji se boje mraka više se ne bi bojali jer bih ja došla. Ja ne bih bila obična zvijezda. Bila bih zvijezda koja bi sjala danju jer ne želim Sunce ostaviti samo. Kada je Sunce umorno pa dođu oblaci i sve postane sivo, ja bih došla. „Možda se sada ta velika zvijezda nama smješka?“ upitala me Maja. „Ako si sretna, onda nam se sigurno smješka,“ odgovorila sam Maji.

Možda bih najviše voljela da na kraju dana čovjek kaže da sam ja njegova zvijezda. Tada bi on izabrao baš mene od milijuna drugih sjajnih zvijezda.

Gabrijela Petrović, VII. b

Mentorica; Lada Ledić, prof.

OŠ Jure Kaštelana

ZVIJEZDA DA MI JE BITI...

Noć je, ukućani spavaju. Danima me muči nesanica. Nikako da zaspim. Ustala sam i pogledala kroz prozor te ugledala bezbroj sićušnih zvijezda koje obasjavaju moj prozor.

Sjetila sam se priče koju mi je mama pričala kada sam bila mala o tome kako svi imaju svoju zvijezdu. Točnije, put ka sreći. Ja želim biti zvijezda i pratiti taj put, svjetlost, biti njezin dah i njezin miris. Bila bih izvor svjetlosti, mira i ljubavi. Širila bih toplinu i ono najvažnije – SREĆU. Obasjavala bih gradove, ulice, parkove, trgove, jezera, mora. Ma, obasjavala bih sve! Pitam se što bih ja sve to radila da sam jedna mala zvijezda na nebu. Imala bih svoje mjesto, svoj dom i zračila bih toplinom. Bila bih s mnoštvom drugih zvijezda, pratila bih njih i one bi pratile mene. Da sam jedna mala zvijezda na nebu, svakoga bih se dana budila s osmijehom na licu znajući da nekoga usrećujem. Da sam nečiji put ka sreći. Taj se osjećaj ne može opisati – kao da dobiješ cijelo bogatstvo ovoga svijeta, ma i više od toga. Kao da dobiješ najvredniju stvar na svijetu i čvrsto ju primiš kao da je tvoje. Gledala bih dječicu kako se igraju u parku. Ah...da mi je biti zvijezda! Što bih sve mislila, o čemu bih sve to sanjarila? Sanjare li uopće zvijezde? Ima toliko pitanja i zagonetki na koje ni sama ne znam odgovor, a odgovor je zapravo toliko jednostavan.

Želim biti zvijezda. Zvijezda koja blista i danju i noću, usrećuje ljude svojom blistavošću. Vodi ljude na pravi put i pokazuje im što je zapravo sreća. Ljudi traže sreću na krivim mjestima. Tu sam da im pokažem prave vrijednosti života jer kada imaš jednu malenu zvijezdu koja ti obasjava prozor, ti si SRETAN. Kao što sam ju ja sada pronašla ili je ona pronašla mene, no nije ni bitno, imam ju i držim ju čvrsto kao da je moja. Vratih se nazad u krevet SRETNA znajući da imam zvijezdu.

Martina Šimičić, VII. b

Mentorica; Lada Ledić, prof.

OŠ Jure Kaštelana

Zvijezda da mi je biti...

Tako je magičan osjećaj gledati u zvijezde. Jako im se diviš njihovom sjaju, nedostupnosti, tajanstvenosti i pomisliš: „Zvijezda da mi je biti.“

Zvijezda da mi je biti u onom neograničenom, tajanstvenom svemiru. Da mi je zaplivati oko mirnih planeta i udaljenih galaksija. Imati tu slobodu i biti svoja. Zvijezda da mi je biti da mogu slušati tihe šapate Zemlje, Sunca i Mjeseca. Živjeti u prostoru gdje nitko ne očekuje da si kao on, gdje se možeš ukloputi bilo gdje jer je sve drugačije poput tebe. Zvijezda da mi je biti i imati priliku ispuniti nečiju želju i učiniti ga sretnim i zahvalnim.

Kada bi Zemlja utonula u san i okrenula svoja čvrsta leđa Suncu, odjenula bih svoje srebreno odijelo i zasjajila. Zasjajila bih u punom sjaju i koračala kroz tajnoviti svemir.

Ako još možda niste pogodili, bila bih zvijezda vodilja. Osvjetljavala bih put i pružala nadu svima koji su zastali na svom zemaljskom putu. Zvijezda da mi je biti...

Dora Vicelić, VI. a

Mentorica: Anamarija Didović Batinić

Osnovna škola Ivana Gundulića, Dubrovnik

Zvijezda da mi je biti...

Kad bih bila zvijezda, obilazila bih sve planete, hvalila se svojom svjetlosti pa bi svi bili ljubomorni. Iako bih ih većinom izluđivala, ja bih ustvari pazila na sve planete. S visine bih uživala u njihovim bojama, toplini i hladnoći, a ponajviše u njihovoј predivnoј tišini. Samo bi se Zemlja isticala. Ona bi bučila zvukovima tvornica, prijevoznih sredstava i koječega drugog. Svojom bolesti, a time i tugom zvala bi upomoć. Njezini ljudi dugo su je uništavali. Gušila se u raznim dimovima i smogu, patila od kiselih kiša, gledala kako se njezini morski stanovnici truju plastikom i naftom, znojila se jače nego inače radi globalnog zatopljenja, osjećala onečišćenje njezine pitke vode radi čega će uskoro gledati kako ljudi pate, mukotrpno slušala kako je polarni medvjedi zovu u pomoć... Patila je... Bolno mi je gledati kako ju ljudi kojima je dala cijelu sebe uništavaju. Otišla bih do svoga prijatelja Sunca i tražila ga pomoć. Sunce bi svojom snagom, svjetlosti i toplinom pokazalo ljudima da je ne mogu uništavati jer je ono ipak jače od njih. Ljudi bi se malo propatili, ali bi se brzo opametili i prestali s globalnim onečišćenjem. Znam da bi nam Zemlja bila zahvalna na tome.

Ipak, to nije moguće. Ja ne mogu biti zvijezda, ne mogu na taj način pomoći Zemlji. Nitko ne može. Ali ipak svi možemo nešto napraviti, neki malo više, a drugi pak malo manje. Nadam se da ljudi ne misle smireno gledati kako Zemlja probada jer su oni za to odgovorni. Ljudi očito ne shvaćaju da štete sami sebi. Kako misle preživjeti bez Zemlje?! Moramo joj pomoći! Ne možemo joj dopustiti da pati i umire. Svatko može nešto napraviti. Možemo: reciklirati, štedjeti struju i vodu, smanjiti potrošnju neobnovljivih izvora energije, smanjiti korištenje sirovina, zaustaviti sječu šuma i još mnogo, mnogo toga. Zemlja je naša majka i zato je trebamo čuvati. Ako ona umire, umire i čovječanstvo s njome. Pomozimo sebi i generacijama koje dolaze tako što ćemo spasiti Zemlju!

Lucijana Tapalović, VI. c

Mentorica: Anamarija Didović Batinić

Osnovna škola Ivana Gundulića, Dubrovnik

Zvijezda da mi je biti

Zvijezda da mi je biti,
svoju želju neću vam kriti,
već će vam jednostavno obećanje dati:
najsjajnije će, budite sigurni, ja na nebu sjati.

S prijateljem Manyem igrat će na nebu lovice,
ispričat će mu sve koje čujem zvjezdane pričice,
dat će mu i od istraženog Jupitera skice,
a on će mi sigurno postavljati razne pitalice.

Many me ne tjera,
ali poskakuje i želi da putujemo do Jupitera.
Tata mi je kompas prije puta dao,
kompass bi nam na Jupiteru sigurno pomogao.

Mjesec bi nam potom put skrio,
a još kad bi i zahrkao,
završila bi noć

i mi bismo znali da moramo kući poč'.

Bilo je prekrasno igrati se među zvijezdama,
ali Many i ja dobra smo prijatelja dva,
pažljivi, nesebični i dragi dječaci,

svojim najdražima već ionako zvjezdani junaci.

Prekrasno je zvijezde zamišljati,
ali i na Zemlji svojim djelima zvijezde možemo biti!

Ibrahim Šabanović, V. razred

Mentorica: Tamara Gutić Filipović

Zvijezda da mi je biti...

Zaljubljenica sam u znanost, ali i astrologiju i apsolutno sve što ima veze sa zvijezdama. Ponekad mi se čini da na svijet gledam nekim drugačijim očima. Ne razmišljam kao drugi, možda je to jedan od razloga zašto baš nemam puno prijatelja. Većina ljudi prođe pokraj nekih stvari, a da ih ne primijeti, odnosno, ne razmišlja o njima nego ih refleksno koristi, a ja, evo, pišem olovkom i istovremeno razmišljam koliko će je otprilike puta moći iskoristiti, koliko je teška, duga, široka... Sve stvari preispitujem, procjenjujem, a osobito ljude...

Dok svi spavaju, uzimam teleskop i idem promatrati zvijezde. Ovo je prvi puta da na njih gledam potpuno drugačije nego prije. Razmišljam na glas šapćući: „Da mi je biti zvijezda, da mi je barem na trenutak biti nečiji sjaj... Zvijezda da mi je biti!“. Ujutro me budi stara budilica koju je gotovo nemoguće ugasiti, što mi je danas zapravo dobro došlo jer mi je moja najbolja prijateljica Sanja organizirala spoj, a to je za mene pothvat koji samostalno ne mogu izvesti. S obzirom da skoro nikad ne idem na spojeve, danas me malo hvata trema. Dogovorili smo se naći u kvartovskom kafiću nedaleko moje kuće. Čekam ga već pola sata i još uvijek ga nema. Ruke su mi se nenormalno počele znojiti. Pomislila sam da me vidio pa se uplašio, i pobjegao, ali ipak to nije točno jer, evo, vidim da dolazi sav uzdihan, prepostavljam od trčanja, ne prestajući se ispričavati za kašnjenje i opravdavajući se kako inače nikada ne kasni. Dok se ispričava, samo šutim i promatram. Iako je situacija za mene do sada bila stresna, napeta i nesvakidašnja, zahvatila me čudnovata smirenost kao protuteža cijeloj ovoj zbrici. Njegova zbumjenost me učinila moćnjom, stabilnijom, sabranijom. Opet postajem ja: vidim nevidljivo, preispitujem, procjenjujem, proničem... Preplavljuje me nekakav divan osjećaj, u meni odzvanja: Glas dragoga moga! Evo ga, dolazi, prelijeće brda, preskakuje brežuljke... Dragi je moj kao srna, on je kao jelenče...

Gle, kako si lijepa, prijateljice moja, gle, kako si lijepa, imaš oči kao golubica... Jako me sram što sam zakasnio. Nije mi jasno što se događa, ali djevojka koja me dočekala samo šuti i promatra me. Je li to djevojka s kojom sam se trebao naći? Je li u pitanju nekakva pogreška? Preplašeno sam upitao: „Jesi li ti Tanja s kojom sam se trebao naći po dogовору sa Sanjom?“ „Jesam“, rekla je s blagim osmijehom. „Djeluješ mi prilično neopušteno pa me zanima gdje bi se najugodnije osjećala?“ upitao sam nadolazeći k sebi.

„Znam da zvuči previše čudno, ali ja najviše uživam u čitanju knjiga i promatranju zvijezda, stoga bi za mene idealno mjesto bila knjižnica ili negdje gdje bismo mogli promatrati zvijezde“,

izreće ona rečenicu nakon koje je sve teklo lakše. „Onda krenimo u knjižnicu!“ oduševljeno sam uskliknuo, osjećajući zadovoljstvo što sam upoznao djevojku čije su sklonosti slične mojima. Dok smo šetali, promatrao sam kako ima lijep osmijeh i pogled. U meni je sve klikalo: Gle, kako si lijepa, prijateljice moja, gle, kako si lijepa! Je li moguće da sam upoznao djevojku koja me u svakom pogledu odušivila?! Jedino u što sam u tom trenutku bio siguran je da ju ne smijem razočarati. Dugo smo razgovarali. Vrijeme u njezinu društvu prolazilo je neumoljivo brzo. Što je večer više odmicala, zvijezde su bile sjajnije. Pozivale su na promatranje...

Od toga dana prošlo je dugo vremena uljepšanoga njezinim prisustvom. Nekim prešutnim dogовором dopustili smo vremenu da stavi našu ljubav na kušnju. Osjećali smo da će nešto presuditi. Ležali smo sinoć u prekrasnom vrtu, promatrajući zvijezde. Pitao sam ju je li ikada zamišljala da je zvijezda, da je nečija... Vrlo me iznenadio njezin siguran, potvrđan odgovor. Kada sam, po tko zna koji puta, pogledao njezin prekrasan osmijeh, oči, kovrčavu kosu, potvrdio sam svoju odluku da s njom želim provesti ostatak života pa sam joj rekao: „Taj san postao je stvarnost. Već si dugo moja zvijezda.“

Karla Tadić, VIII. razred

Mentorica: Josipa Koprla

Osnovna škola "Antun i Stjepan Radić" Gunja

Zvijezda da mi je biti

Da mi je biti, da mi je biti.

Kao padalica pao bih,
kao sunce sjao bih,
kao mjesec na val taman.
Ni jednoj duši ravan.

Kao zvijezda ili čovjek,
većini samo prosjek.

Svi me gledaju, a rijetki vide.
Sve ih vidim,
gledam ljude sve,
a tu ni jedan čovjek nije...

Zvijezda da mi je biti -
vidjeli bi me samo oni koje želim.
Ljudi, uz prazno nebo će sniti.
Čovjeka nema, sam snove svoje dijelim.

Kao čovjek da mi je sanjati,
kao mjesec da mi je mračiti,
kao padalica da mi je željeti,
kao svjetlo da mi je sjati,
ali samo zvijezda
da mi je biti.

Marin Katalinić, VIII. a

Mentorica: Irena Tomašić
OŠ „Đuro Pilar“, Slavonski Brod

Djevojka

Na osamljenoj stijeni sjedi djevojka.
Uvojci njene zlatne kose padaju joj preko ramena,

Sjaje se na zalazećem suncu.
Suhi ljetni zrak ispunjava njena pluća,
Dok ona mirno sjedi i promatra valove.
Topao povjetarac ih lagano njiše lijevo-desno.

Nosi ih u sutor.

Valovi zapljuškuju tu osamljenu stijenu,
Ali djevojka se ne miče.
Zamišljena je. Mirna.

Iako nitko ne zna za zbrku u njenim mislima.
Pokušava ju utišati glasnim zapljuškivanjem valova,
Pokušava ju utopiti u božanstvenoj modrini ispred sebe,
Pokušava ju zaustaviti svojom prividnom smirenošću.

Iako zna, da u njoj gori plamen.

Plamen koji se još više rasplamsa na ovom suhom zraku.

Želi ga ugasiti, utopiti,
Ali bezuspješno.

Na osamljenoj stijeni sjedi djevojka.
Privremeno gasi plamen koji
Odlazi u sutor sve do sljedećeg izlaska sunca...

Antonela Lipovac, VIII. d

Mentorica: Maja Šimić, prof.
OŠ „Đuro Pilar“, Slavonski Brod (PŠ Kolonija)

Zvijezda

Zvijezda da mi je biti,
Da iz oblaka prašine nastanem,

Pa pronađem mjesto svoje na tom platnu nebeskome,

Da nekog zviježđa postanem dio,
I tako sjajim svoj život cio.
Želim da me danju svjetlost sunca krije,
A da noć svaku sjajim kao nikada prije,
Želim da me sva lica planeta Zemlje vide,
Da pokažem put onom koji ne zna kamo ide,
Zanima me što to kriju te nebeske visine,
Jesu li duboke kao morske dubine,
Ima li tamo nešto osim zvijezda i planeta,
Dolazi li štogod osim brzih kometa.

Želim svoje mjesto u beskrajnom svemirskom prostranstvu,
Želim gledati što sve budućnost nosi čovječanstvu,
Svakom tužnom licu utjeha će biti,
A najtužnijem i život će pokloniti,
Tada će polako krenuti ka dolje,
A tužno lice želju zaželjeti što bolje,
Zvijezda da mi je biti...

Ivana Milanković, VIII. c

Mentorica: Maja Šimić, prof.
OŠ „Đuro Pilar“, Slavonski Brod (PŠ Kolonija)

Zvizda da mi je bit

Svaku veče sidin na svon barkunu

I gledan zvizde,
Kako su samo lipe i sjajne.
Ponekad se pitan kako te zvizde
Ne otpuše vitar kada puše,
Ne opere daž kada daži,
Ne zapali sunce kada žari,
Ne odnesu oblaci kada prolaze?
Nekada poželin i ja biti zvizda,
Sjajna i blistava

Ni jedna ju nepogoda ne spričava,
Uvik nan nebo krasiti svojim svitlon.

Sitin se tada,

I ja sam u nekim situacijama bila zvizda,
Možda ne baš najsjajnija ali vridna.

Niti jedna me pripreka nije spričila u izvršenju nečega,
Uvik sam bila sprimna za novi izazov.
Svi tribamo biti zvizde,

Tribamo krasiti nečji život svojin svitlom.
Tribamo sjati u njemu kada je najtamnije.

Zvizda ima puno,
Kao i nas,

Potrudimo se da bar jednon u nečijen životu zasijano
Svojin svitlom dobrote i osvitlimo najtamnije pute.

Mia Predmerski, VIII. c

Mentorica: Maja Šimić, prof.
OŠ „Đuro Pilar“, Slavonski Brod (PŠ Kolonija)

Zvijezda da mi je biti

Zvijezda da mi je biti, ja bih svojim sjajem obasjavala puteve u ovoj tami koja nas okružuje.

Svjetom se pronio strah od svega oko nas pa čak i od najobičnijih stvari koje smo do sada uzimali pod normalno, smatrali da imamo pravo na sve što nam se prohtije, ići kamo nam se prohtije i isto tako i činiti.

A onda se svijet okrenuo naglavačke i shvatili smo da nam nije sve samo tako poklonjeno, da moramo i najobičniju šetnju zaslužiti, da ni najbližu rodbinu ne možemo posjetiti kad želimo, da svoje bolesne ni u bolnici ni kod kuće ne smijemo posjetiti, a kamoli otići prijatelju kad poželimo. Ostali smo zarobljeni u svojim domovima i počeli cijeniti i najmanju sitnicu koja nam se pruži.

Ne bih s visine promatrala i ne poduzimala ništa, već bih svim ljudima koji sada pate i koji su u strahu od bolesti, osamljenosti, gubitka posla, prijatelja, pa čak i smrti najbližih, a u najgorem slučaju i gubitka vlastitog života, obasjavala put.

Da sam ja zvijezda, spustila bih se bliže svakom čovjeku koji je u potrebi i svojim sjajem obasjavala bih mu duge i teške noći ovih dana.

Svaki dan bih postajala sve sjajnija i sjajnija i ne bih pala u tamu i nestala. Zvijezda da je meni biti, bila bih tu dok god me netko treba da mu posvijetlim put i kad me pogleda, da mu svojim zlatnim sjajem okupam lice i da mu pružim nadu koja je danas svima prijeko potrebna.

A onda, kad sva tmina koja je tu svakog dana, svakog sata, minute i sekunde ode, ja bih pogledala sve te ljude i oni bi podigli pogled i rekli: "Eh, da je i nama zvijezda biti."

Nina Juretić, VII. b

Mentorica: Marina Šilović

Osnovna škola Velika Mlaka

Zvjezdani tragovi

Svima nam je želja traga ostaviti
U ovom malom komadiću svemira...
Nešto radi čega će nas pamtiti
Kada nas jednom više ne bude.

Postati besmrtan to nam je svrha,
Biti ponizan i činiti dobra djela,
To najbolji je način da uspijemo
Da nas jednog dana ne zaborave.

Želimo biti kao zvijezde sjajne,
Blistati poput njih u mraku...
Biti prekrasne i bajne,
Visoko u zraku!

Ante Brletić, VII. razred

Mentorica: Željka Kalabek
IV. osnovna škola Bjelovar

Zvijezde

Zvijezde su kao žuti cvijet koje obasjavaju
Tamno nebo i uljepšavaju noć.
Zvijezde nas gledaju sa neba i osvjetljavaju
Nam put kući kad se izgubimo.

Uljepšaju nam tamne noći i
Znaju svašta kad je
nama velika mašta.

Zvijezde padalice ispunjavaju nam želje
leteći tamnim nebom.

Nikola Gujić, V. razred

Mentorica: Željka Kalabek
IV. osnovna škola Bjelovar

Zvijezda da mi je biti

Želim biti zvijezda sjajna
I skrivati puno tajna
Koje tmina krije
Kad nestane čarolije.

Zvijezde su nebesko cvijeće,
Čuvarice nečije sreće;
To su moćni stražari neba,
Uvijek uz nas kad nam treba.

Da mi je zvijezda biti,
Da se nikad ne moram skriti;
Da svijetlim jako
I pokažem ljudima put
Kad spava mjesec žut.

Kiara Pruša, VII. razred

Mentorica: Željka Kalabek
IV. osnovna škola Bjelovar

LITERARNI RADOVI

OŠ „JOSIP PUPAČIĆ“

ZVIJEZDA DA MI JE BITI

Kad bih zvijezda bila ja,
Osvijetlila bih put svakog izgubljenog pomorca.
Sijala bih usred noći

Prije nego što će moje sestrice na spavanje poći.
Pričala bih mjesecu nebeske priče,
Lastavicama pokazala pravi put
Na ovom svijetu nitko više ne bi bio ljut.

Svi bi sreću širili,
Posvađani bi se u trenu pomirili,
neprijatelji pružili ruku,
i zajedno kroz svijetlo noći pobijedili svaku muku.

Zara Sladojević, VI. d

Mentorica: Maja Ćurlin

Zvijezde

Vidim kišu zvijezda
Nad mojim očima
S divljenjem ih gledam
U ljetnim noćima

Kad pogledam prema
Njima
Vidim sebe
Svoj lik u budućnosti
Zvijezde će se osmjehnuti
Samoća će nestati

Jednog dana ču i ja sjajiti visoko
I nekome zapeti za oko
Biti ču nečija zvijezda
I krasiti nebeski svod
Svaki dan uživati u idili prekrasnoj

Nadalina Jerčić, VI. d

Mentorica: Maja Ćurlin

ZVIJEZDA DA MI JE BITI...

Zvijezda da mi je biti,
tamo, tamo daleko,
više, najviše na nebu
prolijevati svjetlo kao mlijeko.

Da sam kao Sunce,
koje zemlju grli i obasjava,
miješajući svoje boje,
radost nam i veselje stvara.

Da mi bar prijatelji,
budu mjesec i druge zvijezde
pa da me veseli,
gledajući kako se na nebu gnijezde.

O, zvijezda da mi je biti
i na nebu sjati
i sve želje ispunjavati.

Cvita Kalajžić, V. d

Mentor: Marin Juraga

ZVIJEZDA DA MI JE BITI

Zvijezda da mi je biti
I nebom hodati
Zvjezdanu prašinu
Kroz prste prosipati...
Ribaru put morski osvijetliti
Moreplovcu more smiriti

Zvijezda da mi je biti
I pod okriljem noći se skriti
U mjesecovom dlanu sniti

Zvijezda da mi je biti
I svoj djeci miran san podariti
I starim i mladim lijep dan zaželjeti
Zvijezda da mi je biti...

Matej Domazet V. f

Mentor: Marin Juraga

Zvijezda da mi je biti

Da sam zvijezda ja, svijetlila bih jače i od sunca
kao srce puno ljubavi što kuca.

Bila bih svjetlost dobrima da budu još bolji,
da uvijek ostanu u dobroj volji.

Ne bih zaboravila ni one malo čudne
pa ni one što se žeste i bune.

Imala bih i za zločeste svoga sjaja,
vjerujući i da zlu jednom dođe kraja.

I tužnima bih po nebu ples svoj pokazala,
da tugu od sebe maknu, sretne dane ukazala.

I kad bih svima svjetlosti i sjaja svoga dala,
tada bih se odmarati stala.

Promatrala bih onda oko sebe
i druge zvijezde što neumorno sjaje.

Odozgor, vidjela bih dušo tebe
i svjetlost koja putokaz za život daje.

Da maleni ne odlutaju u onome što rade,
da im je uvijek mirna luka,
i tuđom nesrećom da se ne slade,
da im ne bude slatka tuđa muka.

Onda gledah one kojima su osmijesi tužni,
i sretne ljude, one koji u radosti traju.

Koji su osjećaji za život nužni?
pitam se je li to ljudi znaju.

Ponekad me ljute jer puno im se dajem,
a oni zaborave vrijednost svoga gnijezda.
No, tko sam ja da sudim, bilo što da kažem
u beskrajnom putu tek malena zvijezda.

Naomi Ković, VIII. a

Zvijezda da mi je biti

Zvijezda da mi je biti,
svoj sjaj daleko od drugih skriti.
Zasjati s najljepše visine,
pobjeći od ponora i zemaljske dubine.
Biti sjajna iskra nebeskog praha,
pod okriljem Božjim tajanstvenog daha.
Treperiti kroz noćnu tamu,
smiriti nemire i u glavi galamu.
Mjesec žut da mi obasja put,
da za srebrenim nitima sna ne idem ljut.

Roko Kovačić, VI. b

Mentorica: Daniela Odak

Zvijezda da mi je biti

Uklapati se, znati sebe i svoje mjesto,
znajući da negdje pripadam,
da nisam prolazna, da živim vječno,
dugo sanjarim, razmišljam.

Ponosom nositi svoje ime i svjetlost,
Istražujući nove prostore jutra obasjavati vedrinom,
Potajno priželjkujem.

Svakom da sam posebna, potrebna.
Nikome se zamjeriti donoseći novo jutro, novi dan.
Da mi je biti zvijezda,
neokaljani simbol nade, sreće i početka.

Kiara Kovačić, VIII. a

Mentorica: Daniela Odak

Blistavo nebo.

Čiste i sjajne zvijezde
pokazuju put.

Gabrijel Raboteg, VII. e

Mentorica: Dominka Čorić

Sjajiti noću,
izgubiti se danju u
prelijepom svitanju.

Luka Toni Zemunik, VII. c

Mentorica: Dominka Čorić

Vjerujem

Život je album s tisuću slika,
S još više boja, sjaja i prilika,
Svi vjeruju u njegovu magičnu moć,
U beskrajno blještavilo koje nikad neće proć.

Da, i ja vjerujem u snove,
Ali vjerujem da postoji nešto puno bolje,
Ono što je očima nevidljivo,
Znatiželjnim rukama neopipljivo.

Vjerujem u prijateljstvo i ljubav na prvi pogled,
U vječnost što nas prati u nedogled.
Vjerujem u pravednost, dobrotu i poštenje,
U dušu što osjeća smirenje.

Vjerujem u oprost, utjehu i radost,
Jer kakva bi nam bez njih bila mladost?!
Vjerujem u sreću što mi pruža dan,
Jer svako novo jutro nije poklon bezvrijedan.

Vjerujem da ne treba mijenjati svijet, nego ljude,
Neka rade samo dobro da svima dobro bude.
Vjerujem da svatko ima riječ toplu i iskrenu,
Pa da lavine ljubavi svijet pokrenu.

Vjerujem u zvijezdu padalicu,
U malu vilu čarobnicu,
Što ispunji svaku dječju želju,
Da utonu u san u veselju.

Vjerujem u stvarnost,
Ma kakva ona bila,
Jer sva važnost svijeta,
Jest očima nevidljiva.

Mihael Jerčić, VII. c

Mentorica: Dominka Čorić

Poput zvijezde

Poput zvijezde da mi je biti,
u nebeskom se svodu malena skriti,
s visine dobrotu ljudi gledati.

Bljeskala bih od sreće i ponosa,
imala bih najljepšu haljinu od zlata,
svjetlucave bisere oko vrata.

Prenosila bih poruku svijetu:
Ljubav je najvažnija na planetu.

Poput zvijezde da mi je biti.

Nina Marković, V. e

Mentorica: Dominka Čorić

Zvijezda da mi je biti...

Da mi je biti;
Onaj koji sve voli,
Da sve druge
Mogu ljubiti.

Da mi je biti;
Onaj koji sve može
I onaj sve što zna,
Da mogu raditi
Ono što volim
Bolje nego
Onaj koji ne.

Da sam barem onaj
Onaj koji sve gleda
I koji sve čuje
Da mogu prijatelja pravog
Imati ja.

Matej Marunčić, VII.a

Mentorica: Bernarda Klarić

Zvijezda da mi je biti

Zvijezda da mi je biti.
sjajem se kriti i
kraj mjeseca živjeti.

Gledati zaigranu djecu
s visoka i njima se diviti.
sunce im najavljivati

Branka Opačak, V. a

Mentorica: Bernarda Klarić

Zvijezda da mi je biti

Zvijezda da mi je biti
Iz daleka Zemlju gledati
I svemir posjećivati
Rekao bih Suncu da pazi Zemlju.

Zvijezda da mi je biti
Imao bih puno svjetlosti
Pa bi me ljudi mogli vidjeti
Kad bi došao dan, mogao bih ih s radošću pozdraviti
Kad bi me ugledali u noći, mahali bi mi
Od moje svjetlosti, zablistale bi im oči

Lino Tičinović, VII. b

Mentorica: Bernarda Klarić

Zvijezda da mi je biti

Bila bi sjajna
bila bi tajna
zvijezda sve to je
i lijepa kao san
i bio bi svijetli dan.

Samo zvijezda je malo bolja
i njena tajna je na nebu moja.

Bila bi bajna,
bila bi sjajna,
velika kao cijeli svijet
a ljudi me vide
kao mali cvijet.

Leona Škarica, III. k

Mentorica: Dragana Topić

Zvijezda da mi je biti

Kad bih bila zvijezda na prekrasnom noćnom nebnu, mogla bih vidjeti mora, oceane, rijeke, mačke, pse, ljude, svog malog bracu dok drijema. Svaku večer bih zasjala, a svi bi ljudi pričali kako sam lijepa i zlatna. Sjala bih svim svojim sjajem. Svaki dan bih se ogledavala u bistrim rijekama i plavim morima.

Pozdravljalala bih ribice, rakove i školjke. Grlila bih visoke, srebrne planine. Kad bi došlo vrijeme za spavanje, poželjela bih suncu dobro jutro a sebi laku noć.

Bilo bi lijepo biti zvijezda da mogu sve vidjeti i čuti.

Zvijezda da mi je biti!

Ira Zovko, II. e

Mentorica: Gordana Jerić

Zvijezda da mi je biti

Zvijezda da mi je biti
i noću put osvijetliti.

Zvijezda da mi je biti
i dječji osmijeh izmamiti.

Zvijezda da mi je biti,
moru odsjaj dati.

Zvijezda da mi je biti,
s neba veselo sjati,
mir, ljubav i sreću
svem svijetu pokazati.

Zvijezda da mi je biti,
koronu iskorijeniti i
život u normalu vratiti.

Andela Radić, VII. k

Mentorica: Ivana Juričević

Zvijezda da mi je biti...

Zvijezda da mi je biti
i nebom letjeti.
Hodala bih svodom nebeskim,
družila se s tijelima svemirskim.

Sve bih krajeve posjetila,
neizmjernu radost osjetila.
Došla bih do Himalaje
gdje se snježna kapa tkaje.

Slušala bih kako more šumi,
uputila pozdrav prašumi.
Osvijetlila bih mračan i turoban put,
sav bi od moga sjaja postao žut.

Mjesec i ja bismo u noćima dugim
razgovarali o stvarima mnogim.
Stajala bih iznad zelene gore
i otišla prije jutarnje zore.

Marija Sovulj, VI. k

Mentorica: Ivana Juričević

Zvijezda da mi je biti

Zvijezda da mi je biti.
Sjajiti.
Bliještiti.
Na nebu stajati.
Uživati.
Pjevati.
I nebeskim svodom ploviti.
Paziti.
Promatrati.
I djeci sve želje ispuniti.

Gabrijela Šušić, V. k

Mentorica: Ivana Juričević

